

”צפירה” מאת רוטם קינן ודני אשור

דמות: אלכס

אני לעומתך הייתי נשוי.
עירית. התחתנה שוב, כמובן.
לפני ארבע שנים, היה גם כן יום הזיכרון. אני שוכב לי בקבר שלי, לא מצפה
למשהו מיוחד. כבר שלוש שנים שעירית לא ביקרה אותי, אז תכננתי סתם
להעביר אחר צהרים רגוע.
אז ככה אני מנמנם לי בשקט בתוך הטלית, ופתאום אני מרגיש שנופל עלי
חול מלמעלה. אני פותח עיניים, ורואה את עירית, אלמנתי שתחיה, עומדת
מעל הקבר שלי, ומחבקת קוף. אני מתרומם קצת, וקולט שהקוף- לא רק
שהוא נוגע באשתי- האימא של היתומה שלי- הוא גם לוחש לה משהו
באוזן!
ישר עולים לי הפיוזים, דם נוזל לי מהפצעים, ואני מתקרב להקשיב למה
שהבבון לוחש לה.
איזה מילים! אפילו אני התרגשתי!
עומד הבן זונה, שלא ראה בחיים שלו רובה, ומדבר איתה על איזה גיבור
בטח הייתי. והוא אומר את זה סתם, אתה מבין? הוא לא מכיר אותי. ועוד
כל מיני מילים יפות כאלה, מילים שאומרים בטלוויזיה ובטקסים ... ככה
זה היה איזה כמה דקות, ואז האפס הזה מתכופף- תקשיב טוב- מתכופף
ושם לי אבן על המצבה!!! לא תקבל את הקריזה! תקבל באבוה תקבל! מזל
שלו שהדלת של הארון לא נפתחה לי, כי אחרת הוא היה יושב לידנו, הבן
זונה!
מאז- הוא לא הגיע. כנראה הרגיש משהו. עירית דווקא באה שנה שעברה.
אולי גם השנה היא תקפוץ. ואת הילדה שלי אני כבר ...
אני ואתה ... אנחנו שיר עצוב. נאום. אנחנו מגש הכסף ...
הרבה אנשים כבר שכחו על מה הם עומדים בצפירה, אבל אם לא תעמוד
בצפירה כולם יסקלו אותך. זה הפסיק מזמן להיות אישי. בשביל זה אני
לא סובל את היום זיכרון הזה, הממלכתיות המזויפת הזאת. אני שונא
שהופכים אותי לסתם, לסמל ...
באמת התכוונתי כשאמרתי שהייתי מתחלף איתך.